

РЕШЕНИЕ

№ 15749

гр. София, 23.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 02.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Ивайло Занев, като разгледа дело номер **13547** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от АПК вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба от 29.12.2025г. и уточнителна молба от 14.01.2026 г. от Д. Е. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], чрез адвокат С. С.-САК, срещу Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ за присъждане на обезщетения за претърпени неимуществени вреди от отменени като незаконосъобразни административни актове, както следва:

- сумата в размер на 3 000 лева или 1533.87 евро, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, за периода от 17.11.2024г. до 20.05.2025г., вследствие на отменена заповед №3824/17.11.2024г. за налагане на ПАМ на основание чл.171 т.1 б. „б“ от ЗДвП, с която е отнето свидетелство за управление на МПС №282692425, ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата;

- сумата в размер на 3 000 лева или 1533.87 евро, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, за периода от 17.11.2024г. до 20.05.2025г., вследствие на отменена заповед №3825/17.11.2024г. за налагане на ПАМ на основание чл.171 т.2а б. „б“ ЗДвП, с която е прекратена регистрацията на МПС „Джип“, модел „Ч.“ рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца и му е отнето свидетелство за регистрация на описаното МПС част II, както и табели с рег. [рег.номер на МПС], ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба и уточнението към нея се твърди, че след реализирано на 17.11.2024 г. ПТП, в което участник бил ищецът, пристигналите на местопроизшествието полицейски служители го тествали за употреба на алкохол и наркотици, в резултата на което бил установен положителен резултат за наличие на „Амфетамини“. Посочено е, че въз основа на отчетения положителен

резултата за употреба на наркотично вещество, на ищецът бил издаден АУАН, а въз основа на него заповед №3824/17.11.2024г. за налагане на ПАМ на основание чл.171 т.1 б. „б“ от ЗДвП, с която е отнето свидетелство му за управление на МПС №282692425, както и заповед №3825/17.11.2024г. за налагане на ПАМ на основание чл.171 т.2а б. „б“ ЗДвП, с която е прекратена регистрацията на МПС „Джип“, модел „Ч.“ рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца, отнето е свидетелство му за регистрация на описаното МПС част II, както и табели с рег. [рег.номер на МПС]. Посочено е, че ищецът е бил задържан за срок до 24 часа, по време на което му бил извършен личен обиск и спрямо него било образувано досъдебно производство, по което с постановление била назначена съдебно химико-токсикологична експертиза, за която е дал кръвна проба във ВМА. Твърди се, че резултатите от назначената в ДП съдебно химико-токсикологична експертиза били отрицателни и изпратени на СДВР през м.04.2025 г., едва след което с мотивирана резолюция от 16.05.2025 г. на СДВР - ОПП било прекратено административно-наказателното производство срещу ищеца, въз основа на което на 20.05.2025 г. му било върнато СУМПС. Въз основа на посочената фактическа обстановка, в исковата молба се твърди, че в периода от 17.11.2024 г. до 20.05.2025 г. ищецът е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, неудобство и нарушено психическо и емоционално състояние, вследствие на шока, който изпитал от неочакваното ПТП, при което един от участниците починал по-късно, както и от положителния резултат от направеното на място изследване за употреба на наркотични вещества. Твърди се, че въз основа на данните от теста, намиращите се на местопроизшествието свидетели започнали да обвиняват ищеца за случилото се, от което същият изпитал срам, притеснение и неудобство, заедно с физическите болки, следствие на ПТП. Твърди се, че освен горното, за ищеца настъпили и други неимуществени вреди от наложените му ПАМ, а именно – изострили се отношенията му със съпругата, вследствие на възникналата невъзможност на ищеца да изпълнява семейните си задължения, а именно да превозва децата си до съответните учебни и лечебни заведения, от което същият изпитвал силно чувство на срам и неудобство. Твърди се, че причината за отнетото СУМПС станала достояние освен на семейството, но и на приятелите на ищеца, част от които се отдръпнали от него, а с друга се наложило да прекрати контакти, защото изпитвал раздразнение, че му се вменява вина без да е виновен. Сочи се също и, че вследствие на наложените ПАМ за ищеца са настъпили и редица други неудобства, свързани с изпълнение на служебните му задължения като рекламен агент. В тази връзка се твърди, че през месец декември 2024 г. ищецът следвало да сключи трудов договор, по силата на който да изпълнява длъжността „рекламен агент“. В предварителни договорки с работодателя било уточнено, че длъжността е свързана с пътувания из страната, които следващо да се осъществяват с личен автомобил. След случилото се обаче и след преговори, продължили около месец, се наложило ищецът да се съгласи на условия с по-ниско заплащане, поради невъзможността да изпълнява всички уговорени с работодателя задължения. Твърди се, че въз основа на горното положение, се наложило съпругата му, която била в отпуск по майчинство, да го превозва навсякъде, за да може да изпълнява служебните си задължения, а това от своя страна довело до необходимост от ангажиране на близки и роднини в грижите за децата, което създавало напрежение в семейството му и подмятания, че вместо да се „дрогира“ е следвало да бъде по-ангажиран в грижите с децата. Твърди се, че така създавала се ситуация, произтекла от образуваното срещу ищеца административно-наказателно производство накърнила чувството му за чест и достойнство, тъй като поставила под съмнение нравствените му качества на достоен и почтен гражданин, което провокирало у него чувство на срам, унижение, непримиримост и загуба на доверие, състояние, които се твърди, че не са отшумели и към момента.

В съдебно заседание, ищецът чрез процесуалния си представител адв. Ш., поддържа исковите

претенции. Счита за доказани предявените искове по основание и размер. В тази връзка сочи, че са налице издадени заповеди, с които на ищеца са наложени и административни мерки, които са отменени с мотивирана резолюция от СДВР. Обръща внимание, че видно от приложената като доказателство съдебна химико-токсикологична експертиза, в кръвната проба на лицето ищеца не са установени наркотични вещества, поради което заповедите са отменени. По отношение на причинените неимуществени вреди, счита че същите безспорно са установени от разпита на свидетелите по делото, които са достатъчно близки на ищеца, за да установят промяната на неговото психическо и емоционално състояние, вследствие на издадените заповеди и наложените мерки, поради което приема исковете за доказани. Претендира присъждане на сторените разноски, за което представя списък на разноските, ведно с доказателства за извършването им.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител юрк. А., моли за отхвърляне на предявените искове, по съображенията изложени в писмения отговор. Счита, че за да бъде уважена исковата претенция по чл.1 от ЗОДОВ, следва да бъдат налице, абсолютно всички предпоставки от сложния фактически състав, а именно: да бъде налице незаконосъобразен акт, чиято незаконосъобразност е констатирана по надлежния ред, тоест, или с влязло в сила решение, с което се отменя дадения индивидуален административен акт или от органа, който го е издал. В случая счита за безспорно доказано, че е налице отмяна на процесните актове, въз основа на експертизата от ВМА, но това е доказва единствено наличието на първия елемент от сложния фактически състав на чл.1 от ЗОДОВ. Счита за недоказано, че описаните вредите, потвърдени със свидетелските показания, са пряка и непосредствена последица на заповедите за налагане на ПАМ. Счита, че не е налице причинно - следствена връзка между претърпените вреди и незаконосъобразните актове. Алтернативно, моли в случай, че съдът приеме за доказани исковите претенции, при определяне на обезщетенията да бъде съобразен принципът за справедливост, посредством което да бъдат репарирани вредите от заповедите за ПАМ. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение по чл. 10, ал.4 от ЗОДОВ.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за частична основателност и доказаност на исковите претенции. На първо място счита, че исковата претенция, която касае имуществени вреди, причинени от незаконосъобразна заповед, касаеща прекратяване на регистрация, на въпросното МПС не е доказана, доколкото по делото се установи, че към или непосредствено преди издаване на въпросната заповед, въпросното МПС така или иначе е било вече негодно за последваща употреба и движение, тъй като по предната му част се виждат значителни щети, в резултат на ПТП с участието на ищеца като водач, за което не може да се вмени вина на ответника. От друга страна, счита, че със събраните по делото гласни доказателства се установи, че освен въпросното МПС, семейството на ищеца е разполагало и с друг автомобил, с който той и членовете на семейството му са могли да извършват придвижване в рамките на процесния период. По отношение на исковата претенция за причинени неимуществени вреди от втората административна заповед, с която ищецът е бил лишен временно от книжка като правоспособен водач, счита същата за доказана по основание, но не и по размер, който приема за завишен. В заключение сочи, че след като се съобрази периодът на действие на тази незаконосъобразна заповед и другите обстоятелства, включително и икономическите условия в страната за посочения период от м. ноември 2024г. до м. май 2025г., справедливото обезщетение би било в размер на не повече от една трета от предявената искова претенция.

Административен съд София град, I отделение, 21-ви състав, след като се запозна с приетите по делото доказателства и становищата на страните, намира за установено следното, от фактическа страна:

От Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 1441110 от 17.11.2024 г. на младши автоконтрольор при СДВР, Отдел „Пътна полиция“ /л.11/ се установява, че на 17.11.2024 г., около 16:31 ч., в [населено място] на [улица], 100 преди бензиностанция „Г.“, като участник в ПТП с личния си лек автомобил „Джип Ч.“, с рег. [рег.номер на МПС], Д. Е. Д., ЕГН [ЕГН], е бил изпробван за употреба на алкохол с техническо средство „Алктест дрегер 7510“, с фабричен номер ARNA-0137, проба 0390, при което апаратът отчел отрицателна стойност „0.00“ промила алкохол. Водачът бил изпробван и за употреба на наркотични вещества и техните аналози с техническо средство „DrugTest 5000“, с инвентарен номер ARLK-0001, проба номер 291, извършена в 16:26 ч., от която се установил положителен резултат за „Амфетамини“. В АУАН е посочено, че на водачът са издадени ЗППАМ № 3824, с която му е отнето СУМПС № [ЕИК] и ЗППАМ № 3825, с която му е отнито свидетелството за регистрация част 2 № [ЕИК], както и, че му е издаден талон за медицинско изследване № 0150715 за УМБАЛ „Пирогов“. Актът е подписан от нарушителя.

Въз основа на така съставения АУАН от 17.11.2024 г. е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3824/17.11.2024 г. на мл. автоконтрольор, 01-ва група, Първи сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР /л.12/, с която на основание чл.22 от ЗАНН и чл.171, т.1 „б.“ от ЗДвП, на Д. Е. Д. е наложена ПАМ „Временно отнемане на свидетелство за управление на МПС № 282692425, но за не повече от 18 месеца“. Заповедта е връчена на 17.11.2024 г.

Въз основа на АУАН от 17.11.2024 г. е издадена и Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3825/17.11.2024 г. на мл. автоконтрольор, 01-ва група, Първи сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР /л.13/, с която на основание чл.22 от ЗАНН и чл.171, т.1 „б.“ от ЗДвП, на Д. Е. Д. е наложена ПАМ „Прекратяване на регистрацията на МПС с табели с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца“, а на осн. чл.172, ал.2, т.3 от ЗДвП са отнети свидетелството за регистрация на МПС част II № [ЕИК], както и табели с регистрационен [рег.номер на МПС]. Заповедта е връчена на 17.11.2024 г.

На осн. чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, на 17.11.2024 г. Д. Е. Д. е задържан за срок до 24 часа със Заповед за задържане на лице № 5133з-471, издадена на същата дата, с посочено основание „...при управление на МПС, рег. [рег.номер на МПС], след употреба на наркотични вещества“ - престъпление по чл.343, ал.3 от НК / л.14/.

Видно от Протокол за личен обиск на лице /л.16/, Д. Д. е бил обискиран на 17.11.2024 г. в 21:20 ч. от служител в сектор 09 ОПКП-СДВР, [населено място] на осн. чл.80 от ЗМВР и е бил освободен в 23:20 ч. на същата дата, видно от разписка, приложена на л.15 по делото.

Между страните не е спорно, а и от съдържащата се в представената по делото Съдебна химико-токсикологична експертиза е видно, че с Постановление за назначаване на експертиза от 18.11.2024 г. по ДП № 11348/2024 г. по описа на С „РПТ“ – ОР – СДВР е възложено извършване на такава от ВМА по отношение на Д. Е. Д., ЕГН [ЕГН].

Видно от изготвената Съдебна химико-токсикологична /токсикохимична/ експертиза въз основа на талон за изследване № 0150715, издаден на 17.11.2024 г. и връчен в 17:10 на същата дата, Д. Е. Д. е следвало да се яви до „45“ минути от връчването му в УМБАЛ „Пирогов“. Посочено е, че пробата кръв, взета от лицето в УМБАЛ „Пирогов“ на 17.11.2024 г. и изпратена до ВМА отговаря на изискванията за токсикологично изследване в ХТЛ, както и, че в изследвания биологичен материал не се доказва присъствие на амфетамин, метамфетамин и 3,4-метилендиоксиметамфетамин. В заключението на изготвената Съдебна химико-токсикологична /токсикохимична/ експертиза е посочено, че в предоставената кръвна проба от лицето Д. Е. Д. не е установено наличие на наркотични/упойващи вещества.

Въз основа на резултатите от заключението по изготвената Съдебна химико-токсикологична /токсикохимична/ експертиза, с мотивирана резолюция № 24-4332-М004540, изготвена на 16.05.2025 г. от началник сектор при СДВР, отдел „Пътна полиция“ /л.19/, е прекратено административно-наказателното производство по АУАН, серия ГА № 1441110 от 17.11.2024 г. против Д. Е. Д., ЕГН [ЕГН], за нарушение на чл.5, ал.3, т.1, пр. 2 от ЗДвП. Видно от отбелязването, същата е връчена на ищеца на 20.05.2025 г.

От представения по делото приемо-предавателен протокол /л.21/ е видно, че СУМПС е предадено на притежателя му и ищец по настоящото дело на 20.05.2025 г.

В хода на съдебното производство са изслушани показанията на свидетелите И. О. Д. – съпруга на ищеца и Н. Д. Д..

Разпитана, св. Д. заявява, че на 17.10.2024 г., Д. ѝ се обадил. Било неделя, а тя си била къщи с децата и правели коледна украса. Обадил ѝ се, за да ѝ съобщи, че е станала катастрофа и са го ударили. Помолил я да не се притеснява. Св. Д. твърди, че първо попитала дали той е виновен, на което ищецът ѝ отвърнал, че не е виновен и едва след това го попитала дали е добре. Спомня си, че ищецът ѝ казал, че за съжаление едното дете отсреща не изглежда добре. Тогава свидетелят му казал, че ще остави децата на родителите му и веднага ще отиде при него. Спомня си, че състоянието, в което го заварила било шокиращо, както, че тя също се шокирала от гледката на двата автомобила, които видяла. Дори била учудена как съпругът ѝ е в състояние, при което няма счупвания освен, че имал кръв от носа, заради удар във волана. Споделя, че другата кола била в много лошо състояние, а ищецът бил в шок. Спомня си, че като стигнала на местопроизшествието линейката вече била откарала тримата пътници от другата кола. Знаела, че е идвала линейка и за ищеца, но след прегледа екипът си е тръгнал, а на мястото вече имало полицейски служители. Заявява, че към момента на пристигането ѝ на ищеца все още не му бил направен тест за алкохол и наркотици. Спомня си, че след пристигането ѝ, ищецът я помолил да не остава там, бил притеснен и не искал да го вижда в това състояние. Заявява, че след това уведомила сестра му, която живеела в близост и по негова молба тя отишла при нея. Спомня си, че половин час по-късно, ищецът ѝ се обадил и бил много притеснен от факта, че са му направили тест за алкохол и наркотици. Спомня си, че тестът за алкохол бил отрицателен, а за наркотици излязъл положителен за амфетамини, за което той ищецът бил абсолютно бесен, както и те, защото знаели и предполагали, че няма как да използва такива вещества. След това, ищецът ѝ казал да не ходи при него, защото щял да бъде задържан за 12 часа, по спомен в ареста. Споделил ѝ, че преди това трябвало да му се направят кръвни изследвания в „Пирогов“,щ. След като разбрали, че трябва да бъде отведен в „Пирогов“, тя и сестра му го придружили. Извикали втора линейка, тъй като ищецът не се чувствал добре, отделно бил болен от бронхит и трябвало да го прегледат още веднъж след удара. Спомня си, че на място пристигнала втора линейка, която го откарала заедно с полиция до „Пирогов“, а тя и сестра му тръгнали след тях. По време на изследванията в „Пирогов“ били заедно. Заявява, че вследствие на всичко, което се случило положението на ищеца станало много тежко от гледна точка на това, че той не можел да повярва, че му се случва такова нещо и е излязъл такъв резултат. Твърди, че вследствие на случилото се, всички негови ангажменти като работа и свързани с роднините му, като това да кара рано сутрин майка си до ВМА на работа и я взема след това, тъй като била със сменена коленна става, както и децата на детска градина и на училище, били възпрепятствани. Заявява, че на ищеца му било много тежко, че

трябвало да я ангажира със задълженията му на син, на баща, на съпруг и като цяло. Твърди, че взаимоотношенията им претърпели промяна от гледна точка на това, че се прояви едно съмнение вкъщи от нейна страна дали наистина е употребявал нещо там, където съответно е бил с приятели, на което ищецът реагира много остро. Спомня си, че майка му също изпитвала съмнение дали той е сигурен, че не е употребявал наркотични вещества, на което той ѝ отговарял, че е сигурен и не желае да му задава този въпрос през живота си, което определя като тежко за него, така и за тях като двойка и изобщо вкъщи. Твърди, че ищецът си променил отношението и към децата, тъй като цялата обстановка страшно много го натоварвала. Заявява, че се виждали с много семейни приятели и кумовете им, които също го питали дали е сигурен и той отговаряше, че е убеден в това. Споделя, че цялото това съмнение към ищеца натрупало много негативизъм в неговото поведение спрямо всички тях. Спомня си, че в периода, в който станала катастрофата, ищецът бил на борсата, а тя била на граждански договор. От месец януари 2025 г., ищецът бил назначен на работа, въпреки липсата на право да шофира. Спомня си, че тя била тази, която му съдействала, колкото може с неговата работа, тъй като изцяло от неговите доходи зависело обучението на децата им – били записани в частна детска градина и частно училище. Твърди, че ищецът не получавал заплата, каквато преди това, което се отразявало зле на семейството им. Спомня си, че ищецът се тормозел от факта, че не можел да изпълнява нещата, които изпълнявал преди това. Твърди, че във връзка със състоянието му, тя постоянно говорела с него, за да му олекне, тъй като от катастрофата имало смъртен случай, а той отказвал да ходи на психолог. Много му било тежко и, че го набеждавали за случилото се, а впоследствие се оказало, че тестът за наркотични вещества бил фалшив. Спомня си, че тогава нямало с кого да говори освен с нея, тъй като повечето му приятели и близки хора се държали подигравателно. Заявява, че не са се интересували от услугите на психолог или психиатър, защото ищецът отказвал да ходи при такъв тип специалисти. В заключение заявява, че констатацията на неговото емоционално състояние е нейна.

Разпитан, св. Д. заявява, че познавам Д. Д. от доста години. Първоначално били колеги в един холдинг, а малко след това се преместил да работи при конкуренцията. Споделя, че докато били колеги били и приятели. Спомня си, че ищецът му е споделял за ситуацията и за инцидента, който претърпял, тъй е административен директор на дружеството, с което ищецът има трудови отношения в момента, но тогава е трябвало да го наеме на работа и реално, след като се случила случката при него нещата не тръгнали добре. Спомня си, че ищецът му споделял за всичките си притеснения, за това как се е чувствал. Заявява, че първоначалните уговорки, преди назначаването на работа, били съвсем други, тъй като той нямало как да изпълнява всички функции, които искали да върши, затова го назначили с намалено заплащане, с много рестрикции и въобще с доста съмнения. Твърди, че у работния колектив също се говорело защо ищецът не можел да шофира и се коментирала ситуацията. Споделя, че въпреки уверенията на ищеца, че не го е направил, всички снимали едно на ум, което допълнително го натоварвало, защото виждал погледите на хората. Заявява, че като приятели си споделяли лични неща, чували се два-три пъти в седмицата минимум и поне веднъж се виждаме, дали ще е да пият кафе или някъде другаде. Свидетелят е категоричен, че вижда промяна в емоционалното състояние на ищеца след този случай. Споделя, че след случилото се той се затворил, самовглъбил се и не се усмихвал. Споделя, че не е

същият човек, какъвто е бил, виждало се, че е човек, който вътрешно е притеснен и изтерзан вследствие на това, което се е случило. Притеснявал се за това, че жена му постоянно трябвало да го кара на работа, да се съобразява и постоянно да знае, че той зависи от тях за тези неща. Твърди, че това го съсипвало, защото всеки един мъж, който иска да има самочувствие трябва да е самостоятелен. Заявява, че в дружеството, в което работи ищеца, той изпълнява административна функция и нямат практика да сключват договори с изпитателен срок. Уточнява, че когато назначават такива специалисти, които знаят какво могат да постигнат, нямаме такава практика, но такава била и първоначалната им уговорка, Д. не е имал изпитателен срок.

Съдът, след преценка на свидетелските показания на св. Д. по чл.172 ГПК, кредитира показанията на двамата свидетели като ясни, последователни и кореспондиращи със събраните по делото писмени доказателства.

По делото са представени следните писмени доказателства: медицинска документация от извършените на ищеца прегледи от спешна помощ веднага след настъпилото ПТП, както и от последващите образни изследвания, извършени в МБАЛ „Пирогов“; констативен протокол за ПТП; трудов договор от 08.01.2025 г., сключен между „Епик медия“ ООД и Д. Е. Д., съгласно който работникът се назначава на длъжност рекламен агент; длъжностна характеристика на длъжността „рекламен агент“; копие на процесното СУМПС; Постановление за привличане на обвиняем и определяне на мярка за неотклонение от 02.12.2025 г., издадено спрямо другия участник в процесното ПТП.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Предявените кумулативно съединени иски са процесуално допустими – претендира се обезщетяване на неимуществени вреди, настъпили в резултат на заповед №3824/17.11.2024г. за налагане на ПАМ на основание чл.171 т.1 б. „б“ от ЗДвП и заповед №3825/17.11.2024г. за налагане на ПАМ на основание чл.171 т.2а б. „б“ ЗДвП, издадени въз основа на отменен като незаконосъобразен АУАН № 1441110 от 17.11.2024 г. на младши автоконтрольор при СДВР, Отдел „Пътна полиция“.

Съобразно разпоредбата на чл. 205 от АПК, искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразни действия се твърди, че са причинени вредите – СДВР.

Разгледан по същество, исквата молба е **частично основателна**.

Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ за дейност на ответната администрация, следва да са налице трите елемента от правопораждащия я фактически състав: 1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице; 2. имуществени или неимуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между тях. Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – чл.4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат.

С аргумент от чл.154, ал.1 от ГПК, вр. чл.144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е

останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

В конкретния случай се претендира обезщетение от СДВР за неимуществени вреди, претърпени в периода от 17.11.2024 г. до 20.05.2025 г., в общ размер на размер на 6000.00 лева лв., както следва:

- сумата в размер на 3 000 лева или 1533.87 евро, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на отменена заповед №3824/17.11.2024г. за налагане на ПАМ на основание чл.171 т.1 б. „б“ от ЗДвП, с която е отнето свидетелство за управление на МПС №282692425, ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата;

- сумата в размер на 3 000 лева или 1533.87 евро, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на отменена заповед №3825/17.11.2024г. за налагане на ПАМ на основание чл.171 т.2а б.„б“ ЗДвП, с която е прекратена регистрацията на МПС „Джип“, модел „Ч.“ рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца и му е отнето свидетелство за регистрация на описаното МПС част II, както и табели с рег. [рег.номер на МПС] , ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

Между страните няма спор, че на 17.11.2024 г. по време на извършена проверка от пристигнали във връзка с реализирано ПТП служители на СДВР, Д. Е. Д., като участник в произшествието, е бил изпробван за употреба на наркотични вещества и техните аналози с техническо средство „DrugTest 5000“, с инвентарен номер ARLK-0001, проба номер 291, от която се установил положителен резултат за „Амфетамини“, въз основа на което бил издаден АУАН № 1441110 от 17.11.2024 г. за нарушение на чл.5, ал.3, т.1, пр. 2 от ЗДвП. Не е спорно и обстоятелството, че въз основа на така издадения АУАН, на водача са издадени ЗППАМ № 3824, с която е отнето СУМПС №[ЕИК] и ЗППАМ № 3825, с която е прекратена регистрацията на МПС „Джип“, модел „Ч.“ рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца и му е отнето свидетелство за регистрация на описаното МПС част II, както и табели с рег. [рег.номер на МПС] .

Съгласно чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки в случаите, в които компетентните полицейски органи установят водач на МПС, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или **след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест**, както и **който откаже да бъде проверен с техническо средство** или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Съгласно чл.171, т.2а, б. „б“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, **който**

управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или **е употребил наркотични вещества или техни аналози**, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози - за срок от 6 месеца до една година. Действието на принудителната административна мярка се прекратява, когато превозното средство е конфискувано или отнето в полза на държавата;

Следва да се посочи, че съгласно чл. 22 ЗАНН принудителните административни мерки целят предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. Мерките се налагат със заповед на компетентния за това орган, която по естеството си представлява индивидуален административен акт, подлежащ на оспорване за законосъобразност по реда на АПК. При прилагане на принудителните административни мерки компетентните органи действат при форма на компетентност - обвързана администрация /обвързана компетентност/, т.е. те не разполагат с възможност за преценка дали да действат, кога да действат и какъв по съдържание административен акт да издадат - всички тези обстоятелства са посочени в закона. Ето защо в случая при получени от теста с техническото средство данни за употреба на амфетамин от страна на водача, на същия са приложени принудителни мерки по чл.171, т.1 б. "б" и по чл.171, т.2а, б. „б“ от ЗДвП, а именно „Временно отнемане на свидетелство за управление на МПС №282692425, но за не повече от 18 месеца" и „Прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“ на ищеца. След дадена кръвна проба обаче се установява, че в кръвта на ищеца няма наличие на упойващи вещества.

От посочените данни, установени по делото по безспорен начин се установява, че към момента на прилагане на принудителните административни мерки не е било налице фактическо основание за тяхното прилагане. Фактът на употреба на упойващо вещество от водача на МПС не се осъществил в обективната действителност. Това означава, че спрямо ищеца са приложени принудителни административни мерки без обективното наличие на основанието за това. Същият, за периода от прилагане на мерките до отмяната на основанието за издаване на заповедите за налагането им, е търпял в личната си неимуществена сфера административна принуда и нейните последици, свързани с лишаването от възможността за управление на автомобил, както и с възможността за извършване на разпоредителни действия с личния си автомобил, без основание.

Действително, заповедта за прилагане на мярката би могла да бъде обжалвана по съдебен ред, но доколкото оспорването на материалната ѝ законосъобразност е свързано с оборване на техническата констатация за употреба на упойващо вещество, което може да бъде извършено само с кръвен тест, то резултатът от оспорването е в пряка зависимост от резултата на кръвната проба. Както се установява по делото, резултатът е получен едва на 30.04.2025г., т.е. 14-дневният срок за обжалване на заповедите не бил могъл да бъде спазен. Видно от съдържанието на мотивите на заповед №3824/17.11.2024г. за налагане на ПАМ на основание чл.171 т.1 б. „б“ от ЗДвП и

заповед №3825/17.11.2024г. за налагане на ПАМ на основание чл.171 т.2а б.“б“ ЗДвП, същите са издадени въз основа на отменен като незаконосъобразен АУАН № 1441110 от 17.11.2024 г. на младши автоконтрольор при СДВР, Отдел „Пътна полиция“, поради нови обстоятелства или нови писмени доказателства от съществено значение за издаването на акта, които при решаването на въпроса от административния орган не са могли да бъдат известни на страната в административното производство. Такива обстоятелства са резултатите от кръвната проба отричаща употребата на упойващо вещество към момента на проверката, обективирани в изготвената Съдебно химико-токсикологична /токсихимична/ експертиза.

При конкретните обстоятелства по настоящото дело, при наличие на противоречие в резултата от дрегер теста и кръвния тест за наличието на упойващо вещество в организма на водача, при даване приоритет на достоверността и истинността на резултата от кръвната проба пред техническото средство, следва да се приеме, че резултатът от теста с техническо средство е бил неверен, като е създал само привидност за наличието на упойващо вещество в организма - основание за прилагане на мярката. Това е привидност за съществуване на факт, който обективно не се осъществил в реалността.

При това положение, като се има предвид обективната липса на основание за прилагане на принудителните административни мерки не може да се приеме, че процесните заповеди за налагане на ПАМ са съответствали на изискванията на закона.

Отмяната на индивидуалния административен акт като незаконосъобразен сочи на приложимост на нормата на чл. 301 АПК, съгласно която когато административният акт бъде отменен, след като е започнало неговото изпълнение /а в случая изпълнението предхожда издаването на акта/, административният орган в едномесечен срок възстановява нарушеното право, а ако това е невъзможно - удовлетворява засегнатото лице по друг законен начин. Ако това не стане, засегнатото лице има право на обезщетение. Доколкото в чл.301 АПК няма специална процедура по обезщетяване, то приложимост намира производството по глава единадесета - чл. 203 и сл. АПК.

Настоящият съдебен състав приема за доказано, както от писмените, така и от гласните доказателства, че у ищеца действително са настъпили неимуществени вреди, изразяващи се в тревоги, страхове, срам и гняв от уличаването му в употреба на наркотични вещества. Приема и за доказано, че тези неимуществени вреди са в пряка причинно-следствена връзка и от ограниченията, които е следвало да търпи въз основа на наложените му две принудително- административни мерки за нарушение, което не е извършил. Същевременно, съдът взе предвид обстоятелството, че интензитетът на посочените в исковата молба неимуществени вреди е бил завишен и от обстоятелството, че ищецът е пострадало лице в ПТП към момента на налагане на принудителните административни мерки, което е допринесло за пораждаване на съмнения относно неговото поведение като водач на МПС.

Ето защо, с оглед изложените аргументи, както и поради обстоятелството, че в правовата държава е нетърпимо понасяне на каквато и да е форма на законова принуда /в случая това е административна такава/, без наличието на законово основание за това, на ищеца се следва обезщетение за претърпените от него вреди от неимуществен характер.

Размерът на обезщетението според чл.52 ЗЗД следва да се определи от съда *по справедливост*. Съобразно задължителните указания, дадени в т.ІІ от ППВС

№ 4/1968 г. понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Справедливият размер на обезвредата следва да почива на обективни критерии и да бъде адекватен от претърпените вреди. Обезщетението трябва е съразмерно с вредите и да отговаря, както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. В съдебното производство по присъждане на обезщетение посочените неимуществени вреди следва да намерят материален израз, който законът в нормата на чл.52 ЗЗД определя „по справедливост“, макар неимуществените вреди да нямат стойностно изражение и да не подлежат на аритметично изчисляване.

Въз основа на съвкупната преценка на доказателствата по делото съдът приема, че в рамките на целия исков период от 17.11.2024 г. до 20.05.2025 г. психичното състояние на ищеца се е влошило, изпитвал е срам, унижение и притеснения за репутацията си в обществото, като интензитетът на претърпените болки и страдания е бил завишен и от стреса, породен от претърпяното не по негова вина ПТП, при което е имало и смъртен случай, което обстоятелство обаче не следва от незаконосъобразното налагане на принудителни административни мерки.

При определяне на обезщетението, което да репарира причинените неимуществени вреди на ищеца, следва да се отчетат характерът и степента на увреждането, начинът и обстоятелствата, при които е получено, продължителността и интензитетът на въздействие чрез предприетите незаконосъобразни правни актове и действия на ответната страна, комплексният ефект на всички тези действия върху ищеца, общественото и социалното му поведение и положение, като се съобрази и че неговият размер не следва да бъде източник на обогатяване на пострадалия (така решение № 532 от 24.06.2010 г. по гр. д. № 1650/2009 г. на ВКС, решение № 356 от 9.12.2014 г.- по гр. д. № 2946/2014 г. на ВКС, решение № 28 от 6.02.2018 г. по гр. д. № 1639/2017 г. на ВКС и др.).

Съдът съобразява и решения по идентични казуси, както следва:

Решение № 10491 от 01.11.2023 г. по адм. д. № 7055/2023 г., III отд. на ВАС (присъдено обезщетение за неимуществени вреди в размер на 1000 лв. за незаконосъобразно отнемане на СУМПС в периода от 09.01.2022 г. до 04.04.2022 г.); Решение № 11071 от 13.08.2020 г. по адм. д. № 10026/2019 г., III отд. на ВАС (присъдено обезщетение за неимуществени вреди в размер на 500 лв. за незаконосъобразно отнемане на СУМПС в периода от 06.06.2017 г. до 23.04.2018 г.); Решение № 14581 от 04.12.2014 г. по адм. д. № 3595/2014 г., III отд. на ВАС (присъдено обезщетение за неимуществени вреди в размер на 1000 лв. за незаконосъобразно отнето СУМПС).

При съобразяване с цитираната релевантна съдебна практика и спецификите на случая, свързани с професионалната дейност на ищеца - затрудненото изпълнение на служебните му задължения без СУМПС в продължение на около 5 месеца до излизане на отрицателен кръвен тест, но и след това – до отмяната на АУАН на 16.05.2025 г., съдът намира за справедливо обезщетение на претърпените от него неимуществени вреди, които са в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с отменените като незаконосъобразни принудителни административни мерки, наложени със заповед №3824/17.11.2024г. за налагане на ПАМ на основание чл.171 т.1 б. „б“ от ЗДвП, с която е отнето свидетелство за управление на МПС №282692425, в размер на 1500 лева и със

заповед №3825/17.11.2024г. за налагане на ПАМ на основание чл.171 т.2а б.“б“ ЗДвП, с която е прекратена регистрацията на МПС „Джип“, модел „Ч.“ рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца и му е отнето свидетелство за регистрация на описаното МПС част II, както и табели с рег. [рег.номер на МПС] , в размер на 1500 лева, съпоставими с цитираната съдебна практика на ВАС. За разликата до предявените искове, всеки от които до размера от 3000 лв., същите следва да бъде отхвърлени.

Съгласно задължителното тълкуване, дадено в т. 4 от Тълкувателно решение № 3/2004 г. по тълк.д. №3/2004 г. на ОСГК на ВКС, при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове. Ето защо претендираните обезщетения и по двете искиви претенции следва да се присъдят със законната лихва, считано от 16.05.2025 г. до окончателното му изплащане.

При този изход на спора ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сторените разноси в общ размер на 258.20 евро, представляващи равностойността на сумата от 505.00 лева за заплатени държавна такса и адвокатско възнаграждение, която сума е изчислена съобразно уважената част от исковите претенции.

На основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 33.23 евро, представляващи равностойността на сумата от 65 лв. съгласно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, изчислена съобразно отхвърлената част от исковите претенции.

Воден от горното Административен съд – София град, I-во отделение, 21-ви състав,

РЕШИ :

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. Е. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на **766.94 евро** /седемстотин шестдесет и шест евро и деветдесет и четири евроцента/, представляващи равностойността на сумата от 1 500 /хиляда и петстотин/ лева, за периода от 17.11.2024г. до 20.05.2025г., вследствие на отменена заповед №3824/17.11.2024г. за налагане на ПАМ на основание чл.171 т.1 б. „б“ от ЗДвП, с която е отнето свидетелство за управление на МПС №282692425, ведно със законната лихва от датата влизане в сила на акта, с който е отменено действието на заповедта (16.05.2025 г.) до окончателното изплащане на сумата, като **ОТХВЪРЛЯ** исковата претенция в останалата ѝ част до пълния претендиран размер от 3000 /три хиляди/ лева.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. Е. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на **766.94 евро** /седемстотин шестдесет и шест евро и деветдесет и четири евроцента/, представляващи равностойността на сумата от 1 500 /хиляда и петстотин/ лева, за периода от 17.11.2024г. до 20.05.2025г., вследствие на отменена заповед №3825/17.11.2024г. за налагане на ПАМ на основание чл.171 т.2а б.“б“ ЗДвП, с която е прекратена регистрацията на МПС „Джип“, модел „Ч.“ рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца и му е отнето свидетелство за регистрация на описаното МПС част II, както и табели с рег. [рег.номер на МПС] , ведно със законната лихва от датата на влизане в

сила на акта, с който е отменено действието на заповедта (16.05.2025 г.) до окончателното изплащане на сумата, като **ОТХВЪРЛЯ** исковата претенция в останалата ѝ част до пълния претендиран размер от 3000 /три хиляди/ лева.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. Е. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], разноски по делото в общ размер на 258.20 /двеста петдесет и осем евро и двадесет евроцента/ евро, представляващи равностойността на сумата от 505.00 /петстотин и пет/ лева за заплатени държавна такса и адвокатско възнаграждение, която сума е изчислена съобразно уважената част от исковите претенции.

ОСЪЖДА Д. Е. Д., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноски за юрисконултско възнаграждение в размер на 33.23 /тридесет и три евро и двадесет и три евроцента/ евро, представляващи равностойността на сумата от 65.00 /шестдесет и пет/ лв., съгласно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, изчислена съобразно отхвърлената част от исковите претенции.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: